

Del 3

Eventyret Down Under fortsetter

Det er mange Nasjonalparker, eller andre friluftsparker i alle statene i Australia, man må betale inngangsbillett i mange av dem, og skal man overnatte der, må man alltid betale. Alt må gjøres online, og det er ikke alltid så lett når det er dårlig nettdækning.

Vi har hittil kjøpt ukespass, eller månedspass i de statene vi har besøkt, men til campingen må en kjøpe spesifikk overnattingsplass, alle plassene har nummer.

En park vi kjørte innom, hadde en fantastisk campingplass på toppen av et utsiktspunkt. Det var en 5 km bratt, smal vei opp, forbudt for henger og campingvogn, det var bare lov med 4x4. Det var utsikt i 360 gr. og mange campingtomter og dags-besøksplasser. Griller, toalett og søppelkasser er det nesten

alltid på slike steder. Der kunne vi tenke oss å tilbringe en natt, og det var fin bris for å kjøle ned, for det var varmt. Problemet var at det var ikke nettdækning og det var 50 km til et Roadhouse hvor det sto at vi ville finne nett. Så vi bestemte oss for å kjøre dit og bestille plass, og kjøre tilbake for å ta en natt der.

Det var ikke noe som tydet på at det ville bli kontroll, vi hadde nesten ikke møtt en bil hele dagen. På veien til og fra Roadhouse møtte vi heller ingen bil. Jeg fikk lagt inn bilnr.,

navn og plass vi ønsket, men kunne ikke se at jeg fikk betalt. Prøvde 2 ganger uten å få det til, men vi kjørte tilbake og sov der.

Det var en fantastisk varm natt, og det lynte og tordnet 360 grader rundt oss, men ikke en dråpe der vi var. Jeg hadde også kjøpt en nattkikkert, og håpet å se dyreliv på natten på savannen nedenfor utsiktspunktet. Kona var ikke så happy for at jeg skulle ut på kanten og se, det var rekkverk de fleste plassene,

men også mange skilt om ikke å gå utenfor oppmerkingen fordi det kunne rase. Veldig ofte på slike skreenter er det kavet ut mye under som man ikke ser.

Kl. 07.00 neste morgen kom Rangeren for å kontrollere. Vi hadde jo ikke tenkt å stå opp enda, så det tok litt tid å komme ut. Inngangspass til parkene hadde vi kvittering på på tlf., men kvittering for betalt overnatting hadde vi ikke. Startet med å forklare at vi hadde vært på plassen og bestemt at vi ville

overnatte her, siden det ikke var dekning, kjørte vi ned til Roadhouse for å betale, men var ikke sikker på at betaling gikk igjennom. Siden vi hadde inngangspass og hadde kjørt en del mil for å betale, virket det som om Rangeren godtok det, og ønsket oss en fin dag videre, men om vi skulle bli en natt til ble vi anbefalt å kjøre ned fra utsiktspunktet mellom kl. 10 og 17 fordi det skulle bli en veldig varm dag.

Mount Augustus, verdens største stein/monolitt, 1 1/2 ganger større enn Uluru som er mye mer kjent, var et sted vi ville besøke. Da vi var inne ved Tom Price for å besøke en annen nasjonalpark, var det bare ca 450 km å kjøre inn til Mount Augustus, men veien var stengt p.g.a. oversvømmelser og ødeleggelse

I nasjonalparken vi skulle besøke nå, var også deler avstengt p.g.a. oversvømmelse. Vi besøkte den delen av nasjonalparken

som var åpen. Det var meldt 20 mm nedbør seinere på kvelden og vi møtte Rangeren der inne. Han sa det var lite folk, og at den delen vi skulle inn til kunne vi kjøre, siden vi hadde 4x4, for en del av veiene var delvis ødelagte, og at i 15-tiden var det meldt regn.

Vi kom inn og ut på ganske vannskadde veier, og det kom ikke noe regn i 3-tiden, så vi hadde flaks. Da vi kom til camping fikk vi senere høre at regnet kom seinere, og mange ble isolert inne i parken. De som fortalte det, hadde vært inne i den andre delen av parken da veiene der ble oversvømt. Det ble sagt at det eneste som en kunne gjøre ved slike styrtregnyer, var bare å finne det høyeste punktet og bli der. Ofte er det bare snakk om timer en blir isolert, men det kan selvsagt bli mye lenger om det kommer mye nedbør.

Nå kjørte vi ut til kysten igjen og ville besøke det vestligste

punktet i Australia. Det var ca. 150 km fra hovedveien med et stykke asfalt, så et godt stykke med grus, og de siste 3 milene var skikkelig sand/grus og bare lov for 4x4, og det sto hvor mye luft en skulle ha, og hva man skulle gjøre hvis man kjørte seg fast. Det var ikke nettdækning, og berging med bergingsbil kunne ta lang tid, og være kostbart.

Ikke etter lange kjøreturen kom en stigning på drøye 100m med skikkelig løs sand. Med ca 15 psi i dekkene og 4x4 lavserie, godt turtall på andre gir, greide vi å komme opp uten problemer, men den turen likte ikke kona. Da det var en bratt bakke på drøye 100m med løs sand ned på den andre siden, gjorde det ikke innstillingen bedre. Etter litt sjekking og diskusjon, ble vi enige om å kjøre ned bakken og kjøre den opp igjen og gikk det greit skulle vi fortsette. For ville det bli snau 30 km med slik vei og en satte seg fast lenger inne, ville det ikke være noe greit. Den testen gikk greit og kona ble motvilig med på å kjøre videre. Hun minnet om Ivanhoe Crossing,

og hadde ikke dette vært en så lang tur, ville hun ikke blitt med her heller. De 150 km var estimert som en 3 timers tur, vi brukte nesten 5. Hovedgrunnen til det var at vi kjører adskillig saktere på grusvei enn Australierne.

Vi måtte ta en overnatting der ute i nasjonalparken, som vi ikke hadde bestilt, og ikke var Rangeren der til kl. 20.00 som det sto, og ikke nett, så det ble en gratisovernatting på oss der.

På veien nedover langs vestkysten gjorde vi 2 forsøk på å komme inn til Mount Augustus. Den ene gangen kjørte vi 180 km en vei for å komme til en elvekryssing som var 1 m dyp. På det neste forsøket kjørte vi nesten 200 km en vei for å komme til en bro som var ødelagt.

Vi bruker som nevnt mye Google Map som GPS og tiden den estimerer på reisestrekninger må vi gange med 2, og da er det ikke så langt unna vår reisetid. Det er fordi vi ikke kjører så fort på grusveier. En ulempe ved å benytte Google Map er at den kan ta deg de rareste veistrekninger, og et bergingsfirma

takker Google Map for mange av sine oppdrag. Vi har en annen 4x4 GPS Map som har reddet oss noen ganger, for skilting er ofte helt fraværende ute i bushen.

Et annet eksempel på at vi ikke kjører fort på grusveier, var da vi bestilte dagstur til en perlefarm. Det var drøye 30 km fra campingen og ut dit. Vi hadde prøvd å kjøre ut dit, men kom ikke helt ut fordi siste delen av veien var stengt. Vi kunne kjøre ut selv, eller betale ekstra for transport. Vi valgte det siste, fordi vi regnet med at vi ikke greide å beregne vår kjøretid, vi hadde brukt 1 time og 15 min til det var snaue 5 km igjen, og hvor lang tid vi ville bruke, visste vi ikke. Da minibussen hadde plukket opp alle deltagerne, forklarte han at det var en 45 minutters kjøretid ut. Det var for øvrig nesten eneste gang en kunne høre en stemme, for turen ut var det en skrangling og risting som gjorde prat umulig, og ikke var det noe komfortabelt heller. Så vi kjører fortsatt med vår reduserte fart og er

ikke i tvil om at det er det mest gunstige for kjøretøyet, selv om det tar «mye» lengre tid

Nå ville vi kjøre inn i landet igjen, og på grusveien langs en jernbaneskinne. Det var privat vei for vedlikehold av jernbanen, og vi måtte gjennomgå et kurs på nett, svare rett på noen spørsmål. Man fikk kun 3 sjanser på å svare, og greide man det, fikk man beviset og fikk lov til å kjøre på veien. Beviset måtte man ha med seg.

Vi har hatt 2 negative overraskelser på turen hittil, og en var at kredittkortet til kona sluttet å virke. Da hun endelig fikk kontaktet banken fikk hun beskjed om at kortselskapet var avviklet. Så da hadde vi ett bankkort mindre.

Den andre overraskelsen var at tlf min ble svart. Det var den vi brukte til navigering, og hadde 3 uunnværlige Apper som ble brukt veldig mye. En hadde alle veier og var dedikert til 4x4 og med mange ruter- og tips-info i den. Så telefon brukte

vi daglig, og den var uunnværlig. I tillegg til alt annet en har på tlf, som bank-id o.l. for å få betalt regninger og ha kontroll i banken. Har e-Sim for tlf. her nede, for å kunne dele nett med kona, o.s.v.

Heldigvis var vi ikke så langt unna en større by, og der hadde teleoperatøren kontor, og da var det en mulighet for å få reparert eller kjøpe ny telefon. håpet vi. Så det var noen spennende dager. Heldigvis var det bare skjermen som var ødelagt. Telefonen har flere ganger gått i mørk modus p.g.a. varme, så ikke så rart den til slutt ble helt svart.

Solnedgangene og soloppganger og måneskinn er helt spesielt, nå er det ikke så mange soloppganger vi har sett, men noen har det blitt. Australierne er jo nesten startklare når det blir lyst, og utsjekking på campingene er 10.00.

Jul og nyttår trenger jeg ikke skrive noe om, vi har knapt sett noe julepynt. Butikkene har lite julevarer, så det har vært som nesten helt vanlige dager. Ikke en rakett eller smell, ingen julenisse eller noe.

Vi har nå de siste dagene sett flere skilt med camping forbudt o.l. enn på hele turen hittil. Men tidligere har vi sett mye skilt med «Keep out», «No trespassing», for ikke å glemme «Mine site, no unauthorized people».

Det er også mange bebyggelser/tettsteder for urbefolkningen som man ikke har adgang til, eller må søke om tillatelse til for å besøke. På noen isolerte veistrekninger, kan man besøke disse bebyggelsene/tettstedene kun for å kjøpe mat og/eller drivstoff, uten å ha søkt om tillatelse på forhånd.

Alle brakkebyene til gruveområder, har busser som kjører folk ut og inn til arbeid. I flere gruver arbeider man 7 dager og bor i brakkebyene, og så 7 dager fri.

En by vi besøkte ble etablert i 1976, og vokste til flere 1000 innbyggere, og hadde nå bare noen 100 innbyggere.

Nå starter nok en helt ny fase av turen, nå blir de store byene større, avstandene blir kortere og ikke minst temperaturen blir mye lavere. Men vi vil fortsatt holde oss til de mindre stedene og hovedsakelig kjøre/besøke flere steder som bare er tilgjengelige med 4x4.

Vi ser frem til fortsettelsen av turen og mange nye inntrykk og opplevelser, og besøk i noen av vindalene er også på programmet. Nå vil vi helt klart se flere mennesker, og kanskje komme til fulle campingplasser og ikke som tidligere, være alene eller med en håndfull andre. På campingen i Smoky Bay var det bare noen få ledige plasser da vi kjørte forbi.

Tor H 114

